

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 99

číslo: 39

29. září 2019

Cena: 8 Kč

Práce s dětmi a mládeží v Husitském centru

Již mnohokrát jsme se v našem časopise dotkli nejrůznějších aktivit Husitského centra, o.p.s. Připomeňme, že bylo založeno v roce 2001 iniciativou několika členů tehdejšího vedení pražské diecéze Církve československé husitské, že se zaměřuje hlavně na práci s dětmi a mladými lidmi v oblasti kulturní a společenské, ale též v oblasti sociální práce. Pracovníci centra v rámci obecně prospěšných služeb kontaktují děti a mládež z hlavního města Prahy, převážně z Prahy 3, a nabízí jim vyplnění volného času sociálně-terapeutickými, výchovnými, uměleckými a kulturními činnostmi.

Husitské centrum, o.p.s. navázalo ke konci roku 2003 spolupráci s odborem sociálních věcí Městské části Praha 3. Vyšlo najevo, že v Praze 3 a okolí se vyskytuje narůstající počet dětí ze sociálně znevýhodněných rodin, které jsou ohroženy nepříznivou životní situací či sociální situací rodiny. V únoru 2004 začala terénní práce v ulicích Žižkova. Dobrovolníci pravidelně kontaktovali děti, snažili se s nimi mluvit, nabízel jim k zapůjčení nejrůznějších předmětů pro využití ve volném čase. V průběhu této terénní práce se podařilo nakontaktovat mnohé děti a jejich rodiny. Terénní práce pokračuje, byť nepravidelně, stále.

V říjnu roku 2004 se Husitskému centru díky spolupráci s náboženskou obcí Žižkov podařilo na náměstí Barikád 1 otevřít Nizkoprahový klub Husita.

NPK Husita nabízí bezpečný prostor, základní poradenství, podporu a užitečné využití volného času. Děti a mládež ví, že v klubu je možnost si o čemkoliv, co je trápí a co zrovna řeší popovídat - jak anonymně, tak s udáním jména. Je zde také prostor pro doučování, společné aktivity, zdokonalení se v tom, co děti baví (hudba, sport...).

Pomáháme i formou poradenských a podpůrných rozhovorů, které se týkají zhoršené situace například ve škole, případných dluhů i dalších problémů. Pracovníci

každoročně pořádají jednodenní či vícedenní výjezdy, které mají za cíl nejen zprostředkovat nové skvělé zážitky, ale mají i preventivní přesah. Na výjezdech se věnujeme tématům, jako je agrese, strach, šikana, ale třeba i tomu, jak dosáhnout svých snů, co pro to udělat. NPK Husita tedy napomáhá k předcházení rizikového chování a zmírňuje jeho negativní dopady. Pracovníci klubu učí sebeúctě a úctě k druhému bez ohledu na rasu, náboženské vyznání a sociální původ, i ohleduplným, poctivým vztahům k okolí. NPK Husita se převážně věnuje práci s romskými dětmi, které v okolí nízkoprahového zařízení žijí, chodí do školy nebo zde jen tráví volný čas. Cílová skupina se vyznačuje tím, že propadá sítím běžných sociálních a návazných služeb v lokalitě, volný čas tráví často pasivně v ulicích či ve virtuálním světě.

Věříme, že Husitské centrum pomáhá k lepšímu životu dětí a mladých v okolí Žižkova a naším cílem také je pomoci jim k tomu, aby se naučili aktivně rozhodovat o svém životě, dokončili vzdělání a tím pádem byli schopni uplatnit se na trhu práce či dokázat obstarat své osobní záležitosti, naplňovat své potřeby a zvládat životní obtíže společensky akceptovatelným způsobem.

Anna Zavřelová s redakcí ČZ

Prázdniny plné nových aktivit, dobrodružství, poznávání nových věcí a povídání o životních snech a cílech

NPK Husita každé prázdniny vyráží na vícedenní výjezdy, ale nezapomíná ani na ty jednodenní, při kterých se dětem názorně ukazuje, jak smysluplně a zábavně lze společně trávit volný čas. První výlet na začátku prázdnin byl na Prosek, kde děti překonaly svůj strach a sjely bobovou dráhu, ať už ve dvojici či po jednom. Výlet jsme zakončili procházkou a pozorováním vodních ptáků ve vysočanském parku. K létu neodmyslitelně patří koupání, proto jsme vyrazili i na koupaliště Pražáčka, kde jsme si užili skvělé odpoledne a některé děti se učily plavat. I přesto, že byly prázdniny, šli jsme se trochu vzdělat do planetária. Viděli jsme pohádku o sluneční soustavě, děti si vyzkoušely trenažer měsíčního vozítka a dozvěděly se něco nového o vesmíru. Poslední výlet na konci prázdnin byl do Miličovského parku, kde byla možnost nakrmit a pohladit si domácí zvířata. Tyto výlety také otevíraly dveře k tématům o životních snech a cílech. Díky tomu jsme se například dozvěděli, že jeden uživatel služby by rád jednou měl vlastní farmu a jeho sen je starat se o koně. Tyto výlety se jednoznačně povedly a jak děti, tak i pracovníci NPK Husita si je užili.

Srdečně zveme na vzpomínkovou akci při příležitosti výročí smrti Jana Žižky z Trocnova v kostele svatého Jana Křtitele Na Prádle, Řiční 6, Praha 1 - Malá Strana,

v neděli 13. října 2019 od 10 hodin.

V PROGRAMU:

- 10 - 11 hodin bohoslužba - slouží Jan Židlický, farář Církve československé husitské
- 11 - 12 hodin přednáška o Janu Žižkovi z Trocnova - JUDr. Miroslav Houška

Církev československá husitská, Kulturní rada ČČSH společně s Armádou ČR, zastoupenou 31. plukem radiální, chemické a biologické ochrany v Liberci zvou srdečně k setkání

u příležitosti 595. výročí smrti
Jana Žižky z Trocnova

pod záštitou patriarchy ČČSH ThDr. Tomáše Butty, Th.D.
a pod záštitou velitele Pplk. Ing. Karla Navrátila

ve čtvrtek 10. října 2019
od 17 hodin

v Posádkovém klubu
31. pluku, v Liberci,
Štefánikovo nám. 1

V programu:
- Úvodní slovo moderátora Stanislava Kubína

- V průběhu setkání zazní pozdravy – projevy:
patriarchy ČČSH ThDr. Tomáše Butty, Th.D.,
velitele posádky Pplk. Ing. Karla Navrátila,
biskupa královéhradeckého Mgr. Pavla Pechance,
kaplana posádky Kpt. Mgr. Petra Šabaky.

- Esej Dr. Milana Svobody „Žižkovy posmrtné hovory“,
téma eseje bude reflektovat Mjr. Mgr. David Tomčík.

- Závěrečné slovo moderátora

- Státní hymna

Hudební spolupráce:
- Rychnovské trio

Po skončení akce v muzeu se koná tradiční neformální setkání v posádkovém klubu.

Projekt je uskutečněn též za podpory grantu Ministerstva kultury České republiky.

Neued' nás v pokušení (II.)

Bůh nás ovšem může zkoušet, ano, uvádět v pokušení, ale protože nás zná, činí tak jen do té míry, abychom mu nepodlehli, abychom pokušení měli sílu odolat a překonat je. Pokud v duchovním boji uplatníme vlastní vůli a překonáme pokušení, je to potom zkušenost s Boží milostí, která naší dobré vůli, jež sama o sobě nestačí, dopomáhá. Zároveň jde i o zkušenost vlastní svobody. Bůh nás však může uvést do pokušení i do té míry, že mu podlehneme.

I tak potom sklízíme ovoce vlastní svobodné vůle, která nedokázala odporovat pokušení a nakonec si zvolila hřích. Bůh nám tak dává poznat nedostatečnost vlastních sil. Když pocítíme vinu, toužíme po Bohu, po Boží milosti a uvědomujeme si pak, že bez ní nejsme ani sami sebou, tj. svobodní, jak jsme si původně představovali. Pocit viny je zkušeností absence Boží milosti a vlastní nicoty. Ačkoli se mi zprvu zdálo, že napříště nemůžu počítat

s podporou Boží milosti, když jsem jednou působil proti ní, nakonec přece nalézám opět důvěru v Boha. A tak hříšník znovu nabývá víry v milost Boží, ba poznává samu její podstatu: tato víra není ze mne, ale z Boha, je jeho darem, který není za něco („ze skutků“). Tato víra z ničeho (připomínající stvoření z ničeho) je sama projevem Boží milosti. Kdo opravdově lituje a prosí Boha, je mu již odpuštěno. Tak nám Bůh dává poznat svou milost i prostřednictvím pokušení a hříchu, abychom se jen nespolehali příliš na své síly. Proto Augustin říká, že svobodná vůle bez milosti Boží není k ničemu než k hříchu. A jeden křesťanský doktor učil, že zlo (hřích) je zařazeno k dobru. Proto Bůh sice zlo nechce (pro zlo), ale dopouští a chce, aby se stávalo kvůli dobru, které z něho nakonec vzniká. Proto také apoštol říká, že tam, kde se rozmnožil hřích, se ještě více rozmnožila milost.

Je proto zvláštní, obává-li se někdo v modlitbě, že by ho mohl Bůh uvést v pokušení, když zrovna Boha prosí, aby se to nestalo. Že se toho člověka nezmocní spíše strach o sílu jeho vůle, kterou Bůh někdy zkouší a dává jí svobodu uplatnit se. Nebo

že jej nepopadne obava, že nedokáže např. odpustit těm, kdo se proti němu provinili, když zrovna prosí Boha, aby mu odpustil jeho viny tak, jako on odpouští těm, kdo se provinili... Ostatně není toto právě jedno z největších pokušení? Není v Otče-náši tím pokušením myšleno pokušení „neodpustit“? A není toto tím posledním zlem, jehož nás Bůh má zbavit? Posloupnost proseb pronášených v Otčenáši by tomu nasvědčovala.

Od dob Zaratuštrových člověk ví, že vedle každé dobré myšlenky, každého dobrého předsevzetí, vzniká hned i její dvojče, myšlenka zlá, které dosud nebylo. Každá dobrá myšlenka má budoucnost. Dá se na ni stavět (proto je v platonismu dobro zdrojem bytí). Zlá myšlenka je však pouze reakcí bez vlastní alternativy, pouhou negací dobra, bez plánu a účelu. Čím větší mravní odhodlání či úkol, tím větší ihned nastává pokušení (viz např. Ř 7,7). Bůh – Nejvyšší dobro – dárce dobré mysli, nás tedy uvádí svými vnuknutími zároveň v taková pokušení, jež jsou zkouškami naší dobré vůle a zároveň víry v Jeho přispění.

Rozjímám dále nad podivností slov

modlitby Páně v duchu církevního otce Origéna, který hledal v Bibli hlubší smysl míst skandálních, nemožných či v doslovném smyslu nesmyslných. Potom se nebojím povědět: čím více duchovně rosteme, čím více nás Bůh zdokonaluje, tím do většího pokušení nás přivádí. S každým duchovním pokrokem vyvstávají další a ještě silnější pokušení a hrozí větší duchovní pád. Pokušení nutně přichází (Mt 18,7). Největším nebezpečím pokušení je pýcha a povýšenost nad nedokonalými souvěrci. Následně přistupuje nenávisť lidské nedokonalosti, touha potírat ji u bližních tresty atp. Kolikrát v dějinách z takové „dokonalosti“ vzniklo rázem „Boží dopuštění“? Jsme-li stvoření k obrazu Božím, dokonalost nemůže postrádat milost. Taková byla zkušenost apoštola Pavla, „náboženského virtuosa“, který se původně vydal pronásledovat odpadlíky od židovské víry: „Vždyť nečiním dobro, které chci, nýbrž zlo, které nechci... Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti? Jedině Bohu buď dík skrze Ježíše Krista, Pána našeho!“ (Ř 7,19 - 25). Amen.

Michal Kotrba

Budoucnostní nasvícení naděje

Naději prožíváme ve společenství s živým Kristem. Budme v Pánově blízkosti skrze modlitbu, vstupujme denně na cestu usebrání alespoň na malý okamžik. Naděje nám otevírá možnost nového života a návratu k Boží lásce. Má úžasný budoucnostní násvit, otevírá se v ní možnost harmonického společenství s Bohem. Díky naději je křesťanská existence bytostně zaměřená na budoucnost, předjímací, mířící do neznáma. V setkání s Hospodinem se člověk nevyhnutelně ocitá před tím, co je nové, jedinečné a tajuplné. Bytí věřících je tedy prožíváním stále nových začátků. Jdeme po cestě k plnosti pravdy, jsme svolni k dialogu se všemi lidmi dobré vůle. Podle teologa a etika K.H. Peschkeho je naděje člověku dokladem jeho poutnického stavu, který se vyznačuje nedokonalostí, a tedy i přístupností budoucímu zdokonalení. Jsme povoláni, abychom spolupracovali při rozvíjení Božího stvořitelského díla. Tvůrčí následování napravuje a dává do pořádku. Významný teolog Milan Balabán k tématu uvádí, že toužíme po účasti na budoucím věku, záleží nám na souladu a souhře s ostatními. Nastává „postoj nasvícený tím budoucím, v němž kainovská závist a nenávisť již nemá místo“.

Podle Bible posledním soudcem všech našich příběhů nebudou dějiny či historie, ale Pravda sama. Máme naději, že Hospodin nás přijme do své náruče. Získali jsme Přímiluvce, který sestoupil k nám. Je nám oporou. Vždyť Ježíš je nejhlubším základem našeho doufání a spoléhání. Naděje vede ke spáse, která je v nás také neviditelné přítomna, ale jež, jak je nám přislíbeno, má být zjevena. Řídme se velmi povzbudivými slovy apoštola Pavla, jimiž posiluje římské křesťany: „Víme, že těm, kteří milují Boha, všecko napomáhá k dobrému.“ (Ř 8,28) Nebudme malodušní a nedůvěřiví, nepropadejme v žádném případě malověrnosti, prožijme každodenní doufající lásku. Vnímejte celou duši horizont očekávání, jenž přesahuje tento svět. Prožijme budoucnostní nasvícení naděje.

Olga Nytrová

Z kazatelského plánu

15. neděle po svatém Duchu

Lide můj, naslouchej učení mému, k slovům úst mých nakloň ucho. (Žalm 78,1)

První čtení: Ámos 6,1a.4-7

Tužby pro dobu po Duchu svatém (V):

2. Za dar odvahy bojovat dobrý boj víry až do konce, modleme se k Hospodinu.
3. Za vytrvalost v našem duchovním zápasu se silami hříchu a zla, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, odvrát' nás ode všeho, co svádí z cesty spasení, a naši mysl učíš bdělou a pozornou, abychom o tvém zákoně rozjímali a podle něj žili! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 1. Timoteovi 6,(6-11a)11b-19

Evangelium: Lukáš 16,19-31

Verše k obětování: Žalm 119,12-13

Verš k požehnání: Lukáš 6,21

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, obnov svou církev, aby se její jednota stala viditelnou a bohatství duchovních darů, které jí svěřuješ, ať se dostane ke všem, kdo hladoví a žízní po pravém životě! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 27, 62, 104, 109, 306, 308, 312

Nad Písmem

Nepřestat vidět, že jiní se nemají tak dobře L 16,19-31

Z toho, co víme o situaci Severního Izraele z doby proroka Ámose, to vypadá, že se jednalo o období poměrně ekonomické prosperity. Co si přesně pod tím představít, je těžké, ale o bohatých se dovídáme, že si svůj život zpestřovali všemožným blahobytem: hodovali, pili nejvzácnější vína, napodobovali krále Davida, vzor to nejlepšího panovníka, ale v nedůležitých věcech, jako byla snaha vymýšlet nové hudební nástroje. Za to o situaci v celém království se nestarali, o zahraniční sousedy a vzájemné vztahy s nimi také ne. Zapomněli, že bohatství je Božím darem k tomu, aby ho používali pro lidi potřebující pomoc v základních životních potřebách, aby měli alespoň potraviny na každý den, popřípadě kam složit hlavu. To jsou ti chudí podle biblického pohledu.

Slyšíme z našich médií, že i my žijeme v ekonomické prosperitě. Hodně bohatí lidé si užívají radovánek, až oči přecházejí, ale i většina dalších „obyčejných“ lidí si žije velmi pohodlně. Jezdí se do zahraničí několikrát za rok; už jsme zapomněli, že vyjet v minulosti mohli jen někteří a jen někam. Jezdí mladí i staří a nevozíme si většinou všechnu stravu s sebou, abychom ušetřili. Vymýšlejí se různé adrenalinové i jiné aktivity, budují se přepychová sportovní centra a hrštitě, jako by to bylo normální. Mohla bych pokračovat, ale to nechám na vás. Chci z Božího slova ukázat, co vnímám pro sebe já. Třeba v tom také něco najdete pro změnu ve svém životě. Vnímám, že mě Boží slovo upozorňuje na sebejistotu, že jsme něco dokázali, že si tedy všechny ty nadstavby materiální a zážitkové zasloužíme. Nepocítíme bytostnou, hlubokou a každodenní pokornou vděčnost Pánu Bohu, že se nám tak dobře daří, jsou to přece

naše schopnosti a píle, že jsme tam, kde jsme. A jistě, mnoho lidí je pilných, pracovitých a schopných. Jenže, pak čteme připomenutí, že náš život není stvořen jen od narození do smrti, a pak už nic, nebo že pro všechny to po smrti bude stejné. Máme přísloví, že každý je svého štěstí strůjcem. Použijme ho v příběhu o boháčích a Lazarovi. Chceme být po smrti na místě boháče, nebo Lazara? Žít z našeho pozemského zajištění nezajistí věčný život. Je zapotřebí stále mít na mysli víru či naději na věčný život. Kde se ocitneme po smrti, o tom rozhoduje také náš život.

Když se člověk má dobře, hrozí mu, že přestane vidět, že jiní se dobře nemají. Stává se nesolidárním. Žije si ve svém světě, se stejnými lidmi se také stýká. Jiné, kteří se dobře nemají, postupně ignoruje, nakonec by je nejraději někam odsunul, aby nepřekáželi. Vnímám příběh o Lazarovi a boháčích jako neustálou možnost být Pánu Bohu vděčná, že se mám dobře a že tedy mohu, mám a musím méně šťastným pomáhat. Nežít v bezprostřední jistotě svého majetku, bankovního účtu a dobrého zaměstnání. Stále myslet na svůj život a své chování z cílové pásky. Upravovat svou životní cestu z pohledu cíle, z úhlu věčnosti, chcete-li.

Bliží se 100 let působení naší církve. Z pohledu cílové pásky žila období, kdy si lidí chudých, potřebných, nešťastných všimla a hodně jim

pomáhala. Žila také období, kdy tomu tak nebylo. Bránily tomu i vnější podmínky, socialistický stát převzal všechny sociální služby na sebe. Církev tento zákeřný tah pozvolna ochromoval celkově a důsledkem byl projevující se nezáměrem o druhé diecéze, náboženské obce, ba i jednotliví bratři a sestry se o sebe přestali starat a zajímat. Z 1. listu Timoteovi čtu do stále příliš pomalu se zlepšující církevní situace tuto radu pro Božího pracovníka:

Usiluj o spravedlnost, zbožnost a zděděnou víru. Usiluj o lásku, trpělivost a mírnost. To je strategie pro chování v církvi, v rodině, v práci i mezi přáteli a ve společnosti vůbec. Být spokojen s tím, co mám, a zažívat, že nejkrásnější věci jsou vlastně velmi levné a jednoduché.

Věčný život s Pánem Bohem, to je tam, kam toužím dojít, ovlivňuje moje zacházení s tím, co mi bylo Pánem Bohem do vínku při narození svěřeno. To je můj jedinečný dar – talent. Když hudebně nadané dítě nebude také cvičit, rozvíjet své schopnosti, tak nám divákům a posluchačům radost nebude přinášet. Nepromarnit ho. Nejde buď jen o dar, anebo jen o vlastní úsilí. Je to dar a samotné úsilí nestačí. Stejně tak boháč promarnil své bohatství. Teprve po smrti prozřel a viděl, co bylo důležité. Stejně jako on i my máme Zákon, proroky a navíc svého Pána Ježíše Krista.

Eva Mikulecká

Pane Bože, dovol nám prohlédnout díky zvěstování slov v Bibli tak, abychom svůj život neustále upravovali, proměňovali a zatlačovali tak svou sebejistotu, namyšlenost a neochotu dělit se s ostatními lidmi. Dej nám poznat vnitřní klid, když dokážeme být spokojeni s tím, co máme a s vděčností ti za to děkovat a radovat se. Amen

Říjnové setkání rodin s dětmi v penzionu Betlém v Janských Lázních

Srdečně vás zveme na víkendové setkání rodin ČČSH v Krkonoších s programem pro děti i dospělé. Součástí bude celodenní výlet pro dospělé a starší děti s průvodcem, společné grilování, bohoslužba a aktivity pro děti. Setkání se uskuteční v penzionu Betlém v Janských Lázních v termínu 4.- 6. 10. 2019.

Bližší informace spolu s přihláškou naleznete na stránkách www.betlempenzion.cz v záložce akce.

Přespávačka

- aneb loučíme se se starými prostorami a vítáme nové začátky

Na konci prázdnin jsme se rozloučili se starými prostorami NPK Husita a uspořádali pro tuto událost přespávačku přímo v klubu. Nejdříve šly děti společně nakoupit potraviny na večeri, kterou jsme společně udělali u ohýnku; maso a zeleninu jsme doplnili dezertem, a to v podobě banánu s čokoládou a marshmelouny. U ohně na zahrádce jsme pak hráli pantomimu a společně povíдали o uplynulých letních dnech a o tom, co nás čeká – děti ve škole a nás při rekonstrukci. Jak se chýlil večer ke konci, děti se těšily na film, ale nebylo to jen tak! Do klubu došli přes připravenou bojovku v kostele. Všechny děti překonaly své strachy a pak už na ně čekal zasloužený film. Ani ráno nebylo takové, jako začínají doma. Snídani si musely najít podle mapky a pak jsme se společně najedli uprostřed parku a k tomu stihli i malou procházku na Parukářku. Děkujeme za krásné rozloučení! Už se těšíme jak na provizorní prostory klubu, tak i na ten budoucí zrenovovaný klub. **Anna Zavřelová**

Můžete si přečíst

Volání rozhořčeného akademika

Thomas Schirrmacher, Fundamentalismus. Když se náboženství stane nebezpečným, Praha: Návrat domů 2019, 118 stran.

Německý profesor Thomas Schirrmacher publikoval roku 2013 nevelkou knihu „Fundamentalismus. Když se náboženství stane nebezpečným,“ a české nakladatelství Návrat domů ji letos vydalo v překladu na 118 stranách zmenšeného formátu A5. Od nositele čtyř doktorátů a významného akademika by bylo možné očekávat zásadní slovo k odborné diskusi na téma „fundamentalismus“ a nové promyšlení toho, jak se fundamentalismus v současné době projevuje. Je to ale trochu jinak.

Přínos a skutečná síla knihy je ve Schirrmacherově kritice používání pojmu „fundamentalismus“ v populárním diskursu, především v médiích. Této kritice je věnována nejdelší, 3. kapitola, nazvaná „Teorie popisující nebezpečí, jež se pojí s pojmem fundamentalismus“ (str. 29–79). Za tímto poněkud krkolomným názvem se skrývá kritika povrchnosti a neodpovědnosti, s jakými veřejnost (a patrně i někteří akademici) šermují tímto pojmem. Schirrmacher odhaluje, že se z pojmu „fundamentalismus“ stala nadávka (která do jisté míry nahrazuje starší a dnes už méně přijatelnou nadávku „sekta“) a jak je jeho používání nespravedlivé. Ačkoliv uvádí desítky příkladů z mnoha náboženství a částí světa, patrně nejvíce tuto nespravedlnost cítí na křesťanech a na křesťanských společnostech, protože ti jsou spolu s muslimy v postmoderních společnostech skutečnými otloukány. Pro představu uvádím jeden z příkladů (str. 44–45):

Příklad: Evangelické křesťanské soukromé školy v Německu a Švýcarsku mají v literatuře a médiích často nálepku fundamentalismu, ačkoliv jsem nenašel jediný podobný příklad, kdy by takto byla označena antroposofická waldorfská škola. Tyto evangelické školy plně respektují vzdělávací nařízení a většinou mají pouze dodatečné pobožnosti a předměty, jež sahají nad rámec předmětů vyučovaných ve státních školách. To například znamená, že na některých školách (nikoliv však na všech!) se navíc, mimo předepsanou výuku evoluční teorie, učí také teorie kreacionistická, většinou však v rámci předmětu náboženství. Studium tedy na těchto školách umožňuje žákům bez problémů získat státem uznávanou maturitu jako kvalifikaci ke studiu na vysoké škole. Z právního pohledu jde o „náhradní školy“. Většina žáků na těchto školách nepochází z evangelických rodin a nejsou nijak nuceni k účasti na evangelické religiozitě. Mnozí rodiče a žáci na těchto školách evangelické hledisko jasně odmítají. Naopak, waldorfské školy mají učební osnovy, které se tak výrazně odchyľují od vládních předpisů, že nesou označení „doplňkové školy“. Studenti zde nezískají žádný státem garantovaný stupeň vzdělání. Veškeré formální stupně vzdělání musí získávat externě prostřednictvím vládních úředníků. Antroposofický světónázor prostupuje celý proces výuky, což znamená, že student je z větší části hodnocen podle antroposofické vývojové teorie. Obsah studia se drží obsahu standardů Rudolfa Steinera. Antroposofický tanec, eurytmie, je v podstatě školním sportem. Na waldorfské škole je téměř

nemožné studovat, pokud student antroposofii odmítá. Rozdíl mezi „moderními“ vodítky a waldorfskou školou je nesrovnatelně větší než v případě škol evangelických. Proč tedy nejsou waldorfské školy nikdy označovány za „fundamentalistické“?

Povrchnímu používání a také zneužívání pojmu „fundamentalismus“ ve vymezení vůči tomu, kdo se mluvčímu nelíbí, chce Schirrmacher čelit zúžením tohoto pojmu. Navrhuje, aby tento pojem byl vyhrazen pouze pro násilná náboženská společenství. Definuje ho proto jako „militantní pravdivostní nárok“. Na další straně (14) svou definici rozvádí takto:

Fundamentalismus je militantní pravdivostní nárok, který odvozuje svůj nárok na moc z nekritizovatelných, vyšších zjevení, lidí, hodnot či ideologií. Míří proti náboženské svobodě a mírovým výzvám; pro dosažení svých cílů ospravedlňuje, vybízí k užití nebo užívá nestátní či státní, avšak nedemokratické síly. V tomto procesu se často dovolává odporu vůči určitým vymoženostem moderní doby v zájmu zmizelé vznešenosti zaslých časů. Zároveň ale používá moderní vymoženosti k řešení či vytvoření moderní varianty starších náboženství a světónázorů. Fundamentalismus je transformací náboženství či světónázoru, která je podmíněna modernitou.

Toto zúžení by jistě pomohlo nespravedlivě nálepkovaným náboženským společenstvím, ale je – obávám se – neudržitelné. Od svého počátku v roce 1919 či 1920 označoval pojem „fundamentalismus“ určitý typ přesvědčení a z něj vyplývající postoj (charakterizovaný majetnictvím celé pravdy a neústupností z ní). Posunutím významu od přesvědčení a postoje k násilným činům se Schirrmacher dostává do oblasti vztahu náboženství a násilí. Ale v této oblasti je na první pohled jasné, že stejná přesvědčení mohou, ale naprosto nemusejí vést k násilí, a naopak že násilí může být motivováno (či legitimováno) i jinak. Schirrmacherova 2. kapitola, která se jmenuje „Moje definice“, je proto zákonitě výletem do oblasti vztahu náboženství a násilí a je nutné konstatovat, že výletem povrchním. Autor zde nepřináší nic nového, co by aspoň trochu doplňovalo nebo obohacovalo to, co je známo například z díla Marka Juergensmeyera. Navíc – zdá se mi – se v této oblasti příliš neorientuje.

Podobně nepřesvědčivá je podle mého názoru i poslední kapitola, nazvaná „Je modernita protivníkem?“. Schirrmacher se v ní zabývá již desetiletí diskutovaným (zdánlivým) paradoxem, kdy fundamentalismus je na jedné straně rozeznán jako obranná reakce na modernitu, na druhé straně je ale odhalen jako typické dítě modernity. Uvažování o tomto paradoxu vede Schirrmachera ke kritice některých diskutabilních jevů v současných společnostech, například relativizace pravdy. Kniha končí Schirrmacherovým etickým apelem. Jeden z mezititulků ho vyjadřuje takto stručně: „Každý, kdo definuje fundamentalismus, byl měl uvést své fundamentální hodnoty a svůj světónázor!“

Díky otevřeným Schirrmacherovým postojům a také díky mnoha příkladům (některé jsou skutečně do nebe volající) je kniha nezvykle emotivní a dělá dojem, že

Pokračování na str. 4

„Období stvoření“

znamená zaměřit se na naše vzájemné propojení

S ohledem na „Období stvoření“, které probíhá od 1. září do 4. října 2019, generální tajemník SRC Dr. Olav Fykse Tveit vyjádřil přesvědčení, že soustředěné modlitby a odhodlané činy každého člověka jsou ve vztahu ke snahám vypořádat se s klimatickou změnou zcela zásadní.

„Coby křesťané se scházíme k modlitbě a soustředíme se na vzájemnou provázanost Božího stvoření. Všichni jsme jedno,“ řekl Tveit.

Tématem Období stvoření, které oslavují desítky tisíc křesťanů po celém světě, je pro letošní rok téma: „Síť života“.

„Období stvoření je pro nás časem truchlení nad našimi ztrátami, nacházení nové naděje a energie k tomu, abychom mohli zakročit proti ohrožení stvoření, našeho domova. Biodiverzita stvoření je to, co nás živí a udržuje naživu. V těchto časech musíme jednat jako ochránci a pečovatelé.“

Návrh slavit „Období stvoření“ během těchto pěti týdnů padl na 3. evropském ekumenickém shromáždění v Sibiu v roce 2007. V následujícím roce vyzvala Ústřední komise SRC církve, aby slavily „Období stvoření“ prostřednictvím modliteb a činů.

„Naše konání je otázkou spravedlnosti. Jsou to především chudí a marginalizovaní, kteří jsou nejbezprostředněji závislí na zdraví ekosystému a nejzávažněji ovlivněni zhroutilím přírodních systémů, které udržují veškerý život. Generace, které dnes vyrůstají, chudí našeho světa a stvoření ve vsí své rozmanitosti od nás vyžadují, abychom se modlili a konali teď hned,“ dodal Tveit.

Zdroj: oikoumene.org, připravila Kateřina Vítková

Výběrové řízení

Vážení představitelé církví, drahé sestry a bratři,

Jménem Revd. Christiana Kriegera, presidenta a Jeho Eminence Metropolitů Cleopase, moderátora nominačního výboru, Vám předávám informaci o volném místě na pozici generálního tajemníka Konference evropských církví.

Vyzýváme každého, kdo by měl zájem ucházet se o tuto pozici, aby zaslal vice-prezidentovi Cleopasovi, metropolitovi Švédska a celé Skandinávie, dopis vyjadřující motivaci pro přání kandidovat na tuto pozici, spolu s: vyplněnou přihláškou, životopisem, schválením od církve, ke které kandidát náleží, referencemi od tří různých osob včetně kontaktních údajů.

Přihláška se všemi dodatky v obálce označené nápisem „CONFIDENTIAL APPOINTMENT“ má být zaslána poštou Jeho Eminenci metropolitovi Cleopasovi do 13. října 2019, na adresu: Konference evropských církví, Ekumenické centrum, Rue Joseph II 174, BE-1000 Brusel nebo emailem do stejného data na adresu Metropolitan.Cleopas@cec-kek.be.

Výběrová komise jmenovaná Správní radou CEC zúží seznam kandidátů a provede s nimi pohovory v období od října do listopadu 2019, s cílem přijít se jmény, z nichž Správní rada CEC na své schůzi 20. - 22. listopadu 2019 zvolí kandidáta.

Se všemi přihláškami bude nakládáno obezřetně, práce výběrové komise je tajná. Veškerá komunikace a dotazy ohledně řízení by měly probíhat výhradně prostřednictvím presidenta/vice-presidentů nebo moderátora nominační komise, Jeho Eminence Metropolitů Cleopase Švédska a celé Skandinávie.

*S laskavým pozdravem,
Véronique Engels,
General Secretariat*

Conference of European Churches

Více informací na stránkách: www.ceceurope.org

Zprávy

Základní umělecká škola Louny, Pedagogička 510, příspěvková organizace

Ústřední rada Církve československé husitské vyhledává
vyhledávací řízení na obsazení pozice

ředitel / ředitelky Husitské diakonie

Charakteristika vykonávané činnosti:
Metodické vedení ředitelů jednotlivých středisek Husitské diakonie
Prezentace činnosti diakonie a sociální práce církve
Příprava projektů v sociální a diakonické oblasti
Tvorba návrhu koncepce rozvoje a rozpočtu
pro Správní radu Husitské diakonie

Kvalifikační předpoklady: VŠ vzdělání, znalost sociální problematiky, praxe, organizační, komunikační a manažerské schopnosti, bezúhonnost, členství v ČČSH

Příhlašku s životopisem zašlete do 31. 10. 2019 na adresu
Církev československá husitská, personální oddělení, Wuchterlova 5,
160 00 Praha 6; nebo mailem na adresu personalistika@ccsh.cz.
Pro více informací kontaktujte Mgr. Aleše Ptáčka, tel.: 604 224 830,
email: ales.ptacek@ccsh.cz

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

O boháči a Lazarovi

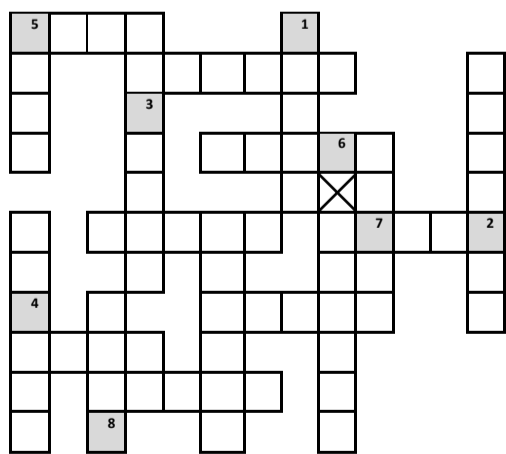
Vpisujte slova podle počtu jejich písmen (shora dolů a zleva doprava):

4 písmena: smrt,
trpí, víra, voda

5 písmen: dělat,
chudák, konat,
Lazar, peklo, snaha,
vředy

6 písmen: andělé,
bratři, prosit, stačit

7 písmen: Abraham,
propast

(Řešení z minulého čísla: Prozíravost.)

Jana Krajčířiková

Změna programu vyhrazena.

Volání rozhořčeného akademika

- dokončení ze str. 3

Duchovní a přírodní zajímavosti Slovinců

NO v Liberci pořádá přednášku s promítáním na téma DUCHOVNÍ A PŘÍRODNÍ ZAJÍMAVOSTI SLOVINCŮ. Přednáší a promítá Vítězslav Lorenovicz – v síni Boženy Němcové v budově fary na nám. Č. bratří 2/35 v pátek 4. října od 17 hodin. Na vaši návštěvu se těší **rst v Liberci**

Ekumenická bohoslužba u Klimenta

Ekologická sekce ČKA zve na ekumenickou bohoslužbu vděčnosti za stvoření - v úterý 8. října od 18 hodin v kostele evangelického sboru u Klimenta v Praze 1 - Novém Městě (Klimentská ul.). Kázáním poslouží Milan Horák z Obce křesťanů. Po bohoslužbě bude následovat beseda s Jakubem Kašparem, náměstkem ředitele Krkonošského národního parku, na téma „Klima se mění. A co my s tím?“ **JNe**

Kostel sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí

pondělí 30.9. 2019, 20.00
CONCERT FOR ORGAN and ORCHESTRA
Aleš Bárta – varhany
Camerata Pragensis Orchestra
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, W. A. MOZART

úterý 1.10. 2019, 17.00
Michal Hanzal – varhany
František Bílek – trubka
G. F. HÄNDEL, J. S. BACH, G. P. TELEMANN, W. A. MOZART

středa 2.10. 2019, 17.00
Bohumír Rabas – varhany
Hana Jonášová – soprán
L. VIERNE, G. F. HÄNDEL, W. A. MOZART, F. SCHUBERT

středa 2.10. 2019, 20.00
VIVALDI ORCHESTRA PRAGA
Václav Návrát – barokní housle
Yvona Škvárová – mezzosoprán
W. A. MOZART, A. DVOŘÁK, A. VIVALDI, G. F. HÄNDEL

čtvrtek 3.10. 2019, 17.00
SAINT NICHOLAS CHAMBER SOLOISTS
Michal Hanzal – varhany
Martina Bauerová – soprán
František Bílek – trubka
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, C. SAINT-SAËNS

pátek 4.10. 2019, 17.00
Josef Kšica – varhany
Tomáš Jindra – bas
J. S. BACH, F. SCHUBERT, A. DVOŘÁK, G. VERDI

pátek 4.10. 2019, 20.00
PRAGUE STRING ORCHESTRA
Adéla Vondráčková – housle
Vratislav Vlha – hoboj
W. A. MOZART, J. S. BACH, A. VIVALDI, A. DVOŘÁK

sobota 5.10. 2019, 17.00
Bohumír Rabas – varhany
Miroslav Kejmar – trubka a křídlovka
A. VIVALDI, G. F. HÄNDEL, T. ALBINONI, J. PACHELBEL

sobota 5.10. 2019, 20.00
CONSORTIUM PRAGENSE ORCHESTRA
Štěpánka Heřmánková – soprán
Miroslav Laštovka – trubka
A. VIVALDI, F. SCHUBERT, A. DVOŘÁK, G. GERSHWIN

neděle 6.10. 2019, 17.00
PRAŽSKÉ DECHOVÉ KVINTETO
Jan Machat – flétna
Jurij Likin – hoboj
Vlastimil Mareš – klarinet
Miloš Wichterle – fagot
Jan Vobořil – lesní roh
W. A. MOZART, L. VAN BEETHOVEN, G. BIZET, J. HAYDN

neděle 6.10. 2019, 20.00
CAMERATA PRAGENSIS ORCHESTRA
Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, W. A. MOZART

vnikla na základě aktivismu v míře, kterou bychom od věhlasného profesora nečekali. Autor působí jako rozhořčený prorok volající proti mediálnímu ignorantství, neomalenosti, necitlivosti a nespravedlnosti a také proti akademickému poblouznění dojem vlastní objektivitu a neutrality. S vědomím toho, že se jedná o naléhavé etické apely, je užitečné si knihu přečíst anebo alespoň její hlavní (3.) kapitolu. Schirmacher má bezpochyby v mnohém pravdu a jeho soudy, jímž stíhá populární diskurs i akademický šlendrián, jsou oprávněné a dobře zacílené. Ale příspěvkem k odborné diskusi tato kniha není.

Zdroj: info.dingir.cz, autor: Zdeněk Vojtíšek

Z ekumeny

ROBOTI V JAPONSKÝCH CHRÁMECH MOHOU BÝT LEVNĚJŠÍ NEŽ SKUTEČNÍ DUCHOVNÍ

Návštěvníci jednoho starobylého japonského chrámu nyní naslouchají prostým radám, které čerpají z buddhistické moudrosti, od neobvyklého duchovního. Je jím „robotický kněz“ Mindar, který měří na výšku necelé dva metry a je téměř celý vyroben z hliníku.

Zařízení, jehož cena přesáhla v přepočtu 20 milionů korun, je výsledkem spolupráce mezi chrámem Kodaidži v bývalé japonské metropoli Kjótu a Ósackou univerzitou. Cílem vývojářů bylo vytvořit buddhistickou sochu s využitím nejnovější technologie, říká Kohei Ogawa, docent z Ósacké univerzity, který na projektu spolupracoval.

Robotický duchovní není vybaven algoritmem, který by mu umožňoval učit se či vést konverzaci, ale podle vývojářů může jednou přijít den, kdy umělá inteligence dodá robotovi určitou autonomii, která přidá náboženským sdělením novou dimenzi.

Ogawa vysvětluje, že v současné podobě je Mindar pouze „nové médium“, které zprostředkovává náboženské myšlenky, nikoliv přístroj s umělou inteligencí. Už dnes jsou však v přípravě plány na další vývoj robota a před techniky i duchovními vyvstávají důležité otázky. „Jak můžeme definovat inteligenci buddhistické sochy? Jak můžeme překlenout propast, která v myslích lidí odděluje buddhistické učení a moderní technologii?“ ptá se vědec.

Reakce na Mindara jsou smíšené. Zatímco jedni ho chválí za nečekanou „vřelost“ a „prosté myšlenky“, jiní ho označují za něco nepřirozeného a děsivého. Tenšo Góto, představený chrámu v Kjótu, tvrdí, že vztah k robotovi je ovlivněn kulturním prostředím, ze kterého člověk pochází. Návštěvníci ze Západu byli přístrojem pobouřeni více než samotní Japonci, kteří vyrostli v kultuře, která má k moderní technologii velmi kladný vztah.

„Možná je to vlivem Bible, ale lidem ze Západu robot často připomínal Frankenstein“, podotkl duchovní.

„Tento robot nikdy nezemře, bude se pouze vyvíjet a zdokonalovat. V tom je jeho krása. Může shromažďovat vědění do nekonečna“, říká Góto. „Doufáme, že s pomocí umělé inteligence se jeho moudrost bude stále rozšiřovat a bude pomáhat lidem překonat i ty nejobtížnější problémy. Pro buddhismus je to velká změna.“

Mindar není prvním chrámovým robotem v Japonsku. Již několik let se mohou při pohřbech smuteční hosté setkat s humanoidním robotem jménem Pepper. Důvodem k jeho využití je stárnoucí a zmenšující se japonská populace, ve které pozvolna upadají tradiční náboženské komunity a duchovní se potýkají s finančními problémy. Často jsou nuceni hledat si práci mimo chrám, a za provádění rituálů si pak účtují znatelně vyšší částky. Cena za pronájem robota na smuteční obřad tedy může být až čtyřikrát nižší než honorář pro duchovního z masa a kostí.

Zdroj: info.dingir.cz, autor Kliment Mrázek

Ústřední rada ČČSH vyhledává vyhledávací řízení na obsazení pozice

přednošty / přednostky III. odboru ÚÚR ČČSH - kulturního, tiskového a archivu

Kvalifikační předpoklady:
aktivní členství v ČČSH
VŠ humanitní nebo teologické vzdělání
praxe v církevní službě
komunikační schopnosti (práce s počítačem a znalost světového jazyka)
orientace v oblasti kultury
Nabízíme:
služební poměr v ČČSH
možnost i částečného úvazku, minimálně však 0,5
předpokládán nástup od ledna 2020

Příhlašky s životopisem a vyjádřením motivace a zájmu o tuto pozici je možné zasílat na adresu ustredni.rada@ccsh.cz do 15. 10. 2019.

